

Borut Brumen se je vrnil na začetek

V smrti se nam izteče čas. To je najbolj elementarno in najbolj grobo dejstvo, kjer je vsaka kvantifikacija banalna. V smrti se zaokroži čista kvaliteta. Je enkratnost življenja, ki se upira vsem kopičenjem smrti v vojnah, lakotah, epidemijah, v nesmiselnem delu in ždenju pred televizorji. Je konec linearnega časa kot merila abstraktnosti, ki iz živih dela zombije (delavce, vojake, učence ...). To umanjkanje časa je trenutek izbruha absolutne kvalitete, ki ji pravimo pomen, smisel. V smrti sovpademo s točko pred velikim pokom, pred rojstvom časa in prostora. Lahko rečemo, da se "vrnemo" v ne-kraj in ne-čas, v kaos vseprisotnosti. Ta kaos vseprisotnosti v velikem poku izbljuje vzorčast utrinek kozmosa. S tega stališča je vse povezano z vsem in smo tu in zdaj, pa čeprav živi ali mrtvi. In včasih nas obide slutnja, pa ji lahko rečemo "flash-back" ali pa jo ujamejo v verovanje v reinkarnacijo. Rabili bi kozmološko psihoanalizo boga, da bi razložili slutnjo kaosa. Kajti, če je kaj "prvotnega", kamor se "povrnemo", je to le ne-prostor in ne-čas kaosa. Tam smrti ni. Smrt rabi čas. Oba skupaj, kot vsebina in forma tvorita življenje kozmosa in ne navsezadnje nas. A oba skupaj nujno kopnita v svoj začetek kot entropija. S tega stališča sta življenje in smrt isto, kaos dobi formo časa, postajanja, ki je minevanje. Tu ni veliko prostora za smisel, vzrok ali cilj. Poznamo le drobno igrico, tako rekoč zvijačo, ko izbruh kozmosa zavijamo vase, da pade v nekaj, kar je močnejše od vsake črne luknje. To je zavest, bolje rečeno zavestno delovanje. To je previhanje izbruha v njegovo nepredvidljivost. Je izmikanje linearnosti časa, kvantitativni reprodukciji dolgočasje. Je kreacija.

Je božanska vrnitev v nedra kaosa. Je dajanje smisla. Je boj proti razkroju, zanikanje kozmosa. Je stvarjenje drugačnega sveta. Je zasmehovanje obstoječega, ki mu iztrgaš utopijo. In ko se izteče tvoj čas, je le konec tekme, v kateri si bil zmagovalec. Preoblikoval si življenje in svet. Preden si se "vrnil" v domačnost kaosa, si stvari premaknil drugače, kot bi to sam po sebi peljal kozmos. Samo ti drobni premiki štejejo, vse drugo je le kot platno, ki ni našlo slikarja. S tega stališča boga ni. Je nepotreben, lahko pa dopustimo, da je nepomemben v točki stvarjenja izbruha. Kaos nam je ljubši, ko ustvarjamo prek robov entropije, ki je znak časa. Vsaka delujoča zavest prekaša stvarnika, ki je kolcnil kaos v kozmos. Narediti atom z enim elektroničkom in ga prepustiti "času" pa res ni nič posebnega! Otroci v vrtcu so dosti bolj ustvarjalni. Zato si bomo sodili sami, bog pa naj si najde nov peskovnik.

Zakaj bi si si že morali soditi? Aja, koliko smo skrenili z začrtane poti? Subjekt je lastna transgresija. Če ne skreneš si obsojen na dolgčas. Had, svet senc (nevsebinskih in mrtvih oblik) je blodenje v času. Je nadaljevanje pohlevnega životarjenja zombijev. Naša sodba lovi razpoko zimskega časa, ko uzmemo kaos, v katerem se mešajo prej, zdaj in potem, jaz in ono in se drobi vse tisto, kar tvori red. V tem sodišču mi obsojamo tiste, ki niso kršili reda. Kazen je grozna: večno ždenje v času, hahaha, posmrtno ponavljanje praznega življenja.

Borut, oprosti, ne vem, kdo naj ti sodi in kako izpeljati ritual. Mislim, da se je tu na razpoki kozmosa in kaosa treba držati balkanske izreke (saj so ti naši kraji itak ves čas na tej razpoki): "Kadija te tuži, kadija ti sudi." No, saj vemo, da to v našem svetu ne more biti zanesljiv vir pravičnosti. A najbolje bo, da boš sam sebi tožnik in sodnik, ki si bo prisodil nagrado. Mi vsi pa smo le skromne priče, ki prisegamo, da se bomo še naprej zabavali, ko bomo izumljali resnico.

Seveda bi najprej prosil, če se me izloči kot pričo, ker o sodniku (hkrati tožniku) nimam kaj reči. Prisezem! Obrekujem lahko vse moje prijatelje in prijateljice, soborke in soborce, sodelavke in sodelavce. O Borutu Brumnu ne vem povedati nič obremenilnega. Mogoče le to, da je bila bolezen, ki si jo je nakopal, lahkomišno in nesmiselno dejanje, za katero pa je bil – skupaj z nami – že kaznovan.

Borut Brumen je začel sodelovati s Časopisom za kritiko znanosti leta 1998, v letu Seattla je že bil član uredništva. Kot vsi drugi uredniki, se je tudi on pridružil ekipi v vročici doktorskega študija, a v nazirajočem se horizontu globalnega upora je bil odločilen njegov politični radikalizem. Naj še enkrat ponovim Marxa: biti radikalen, pomeni zagrabiti stvari pri korenu in ta koren je človek. Prav zaradi tega pri Borutu njegov znanstveni interes neločljivo sovpade s političnim angažmajem. Ni bilo politične akcije brez poglobljene refleksije in ne znanosti brez politične motivacije. Znanstveno delovanje se je s časom stopnjevalo v funkciji političnega delovanja in usposabljanja uporniške skupnosti. Radikalna kritika kapitalizma,

postkolonialne študije in analize neorasizmov slovenske države ne moremo vklopiti v idejo "objektivne" znanosti. Objektivna znanost je objektivirajoči um. Ko je njen "predmet" človek in njegova kultura, tedaj opredmetuje in ni le instrument nasilja, temveč nasilje samo. Borut Brumen nas kot znanstvenik zadolžuje, da gradimo novo aktivistično epistemologijo znanosti. Diskurz "objektivnega znanstvenika" dobi status Resnice skozi rituale Države in njenih institucij (univerze, inštitutov), prav tako kot Cerkev povzdigne v dogmo prevajalske napake. Čeprav je Borut veliko dal univerzitetni znanosti in študentom, je digniteta njegove znanstvene govorice slonela na političnem udejstvovanju. A to politično udejstvovanje je bilo oddaljeno od liberalne ideje predstavnške politike toliko svetlobnih let, kolikor jih bomo morali prepotovati, da bomo spet skupaj z Borutom. Izšel je iz radikalne zunajparlamentarne levice, anarhistične skepse do države in njenih ritualov, nepriznavanja meja med političnim in afektivnim ter intimnim, ki nas družijo v delovanju in vse to je vnesel v sodobna globalna politična gibanja. Ne glede na to, če je bilo treba podpreti boj Tuaregov ali se spopadati z institucionaliziranim rasizmom Slovencev, ki je šikaniral begunce, migrante, Afričane in izbrisane. Se zoperstaviti militarizmu Natohisterikov in spopasti z nasilništvom ministrov in njihovih slug. Utelešal je pogum in čast, lastnosti, ki jih je meščanstvo zamenjalo za plehkost in udobje. Pri Borutu se je vedno dobro jedlo, pilo in nepozabno pogovarjalo v ekzotičnem dimu onkraj vseh orientalizmov. Kjer je dim, je tudi ogenj, in Borut je bil mojster ognja, ki je svojo obliko našel v potlachu umetniškega izraza in ne požiga. Kar pa zadeva kulinarike, priznam, da je glavni avtor priročnika socialne nepokorščine "Sestre Vandaline praznična kuha", pa tudi razvpitega lepaka "Odgovorni za izbris". Do ranih jutranjih ur smo stali pred Gromko na Metelkovi, modrovali in popili nekaj hmeljnih napitkov. Potem pa se nismo pustili legitimirati policajem, ki so bogvezakaj težili. Treba je bilo pisati in se pogovarjati s študenti. Nabirati gobe in jezdit kamele prek Sahare. Brati in poslušati glasbo. Ljubiti in pestovati. Boriti se in izgubljati.

Vrniti se domov, v nedrja kaosa.